

Lieve lezers,

Als eerste wil ik mijn lieve vrienden heel erg bedanken voor het sponsoren van de onderwijskosten voor onze kinderen. Binnen één week kreeg ik uit vier hoeken prachtige reacties. Vrienden die begrepen wat het betekent om je leven totaal om te gooien om een paar kinderen te helpen. Vrienden die geen moment aarzelden om zich voor lange tijd te verbinden aan deze bijdrage. Ik vind het ongemakkelijk om geld te vragen, maar ik heb met tranen in mijn ogen hun reacties gelezen. En hoe mooi was het dat hun bijdragen haast op de euro nauwkeurig de schoolkosten van de kinderen afdekken. Dat zijn momenten dat ik dankbaar ben in stilte.

Ik merk wel dat deze nieuwe gezinssituatie een aanslag is op onze energie. Het is een zoektocht hoe we het ene doen zonder het andere los te laten. Holding the line. Ons doel is altijd om jongeren door werk, opleiding en bijbelonderwijs een respectvolle plaats te leren nemen in deze maatschappij. Dit doel mag niet onder druk komen te staan. Ik heb met het bestuur van de stichting gesprekken over balans in werk en privé, in investeren in de zelfstandigheid van mensen in een maatschappij, die dat niet gewend is, in de ordening en prioritering van zaken om daar transparant in te zijn etc.etc. We hebben 3 jongeren geselecteerd met als doel tenminste één van hen binnen één jaar op te leiden tot coördinator van de werkzaamheden. We geven ze voor een proefperiode van 3 maanden een vast salaris en trainen ze wekelijks van het leren van Excel tot het voorbereiden van een nieuw project. Het is heel leuk en dankbaar om te doen omdat alles nieuw voor ze is. Het werk zet gelukkig door, hoewel in een lager tempo dan wij aanvankelijk konden verwachten en mochten aannemen. Corona heeft onze leveranciers/opdrachtgevers ook teruggeworpen in hun business, maar gelukkig blijven de opdrachten komen. We hebben nu een team van 10 jongeren en omdat we werkelijk werk en dus inkomsten creëren, groeit de belangstelling om bij ons te werken. Als deze groei in 2022 doorzet hebben we ook de middelen echt een forse slag te maken waarbij we denken aan een klein kantoor in de binnenstad en een aantal vaste coördinatoren, naast de flexibele schil van medewerkers.

Mijn laatste nieuwsbericht ging over de 4 kinderen die we hier nogal plotseling in huis kregen. Het belangrijkste dat ik hierover kan vertellen is dat 3 kinderen (zusjes) hier nog steeds wonen en dat het oudste kind er tijdens haar vakantie voor gekozen heeft bij haar moeder te blijven. Dit soort keuzes worden niet door haar zelf gemaakt, maar door de omgeving. Het doet best zeer omdat je weet dat haar toekomst hierdoor weinig rooskleurig lijkt. Het leven in de Campo (zo wordt hier het platteland genoemd, waar kleine nederzettingen bestaan waar ooit de arbeiders van de suikerplantages woonden) betekent voor een meisje meestal heel vroeg kinderen krijgen (12-14 jaar) en als ze kiest om op een gemakkelijke manier haar geld te verdienen net als haar moeder de prostitutie in. Maar haar moeder beslist. En zolang ze niet tegen haar wil wordt vastgehouden, kunnen we het alleen maar accepteren. We proberen zo goed mogelijk contact te houden en bidden dat ze de kracht heeft te handelen naar wat we haar in de maanden dat ze hier was geleerd hebben.

De 3 zussen zijn vorige week voor het eerst naar school gegaan met hun rugzakken, etenstassen en uniformen. Hun broer die ook ineens half bij ons woonde, hebben we in goed overleg met hun moeder bij familie kunnen onderbrengen. Wij zorgen ervoor dat ze elkaar ieder weekend langere tijd zien en organiseren ook voor hem de school en alles wat erbij hoort. Omdat hij dezelfde school volgt ziet hij dagelijks zijn zussen. We hebben gekozen voor een strenge school waar kinderen wat leren. Als ze deze basis- en middelbare school hebben afgerond hebben ze een waardevol diploma om verder te studeren. Dit in tegenstelling tot de openbare scholen waar kinderen over het algemeen nauwelijks iets leren tenzij de ouders hen iedere dag zelf nog bijles geven. Om een voorbeeld te geven: de oudste die nu bij haar moeder is, heeft het zevende jaar van de basisschool met lof gehaald (de beste van de klas en een grote medaille). Wij begrepen daar echt helemaal niets van, omdat ze niet eens de tafel van 2 kon.

De vakantie is voorbij, de school is begonnen en langzaam komt er regelmaat in ons leven. In het huis heb ik de noodzakelijke verbouwingen gedaan (vide) om 3 kinderen te huisvesten in het nu toch wel kleine appartement. Het is belangrijk dat zowel zij als wij onze privacy hebben. In de praktijk werkt dit goed.

De wekker gaat hier om 05.30. Om de beurt brengen we de kinderen 06.30 naar school en halen ze 12.30 uur weer op. Hoewel het best even wennen is zo vroeg opstaan, heeft het als voordeel dat de dag een stuk langer wordt. Nadat de kinderen naar school zijn, duik ik meestal met een kop koffie achter mijn pc om te werken aan mijn NTI-cursus Spaans terwijl Wanda de werkprojecten coördineert. Rond

12.00 uur maakt een van ons warm eten voor de lunch en om 18.00 uur een wat eenvoudigere warm maaltijd voor het avondeten. Wanda doet meestal het huiswerk met de kinderen als ze thuis zijn. Daarna gaan ze paar uurtjes slapen of spelen op het dakterras. Gelukkig vermaken ze zich uitstekend met elkaar. De middagen gebruiken we voor de coördinatie van de werkprojecten of als het wat rustiger is, om klussen te doen. "s-Avonds bereid ik mijn lessen voor. Dit naast de gebruikelijke huishoudelijke taken en het sociale leven.

Wat betreft opleiding maken we afspraken met docenten die naast hun dagelijkse werk tegen een geringe vergoeding lesgeven. Je moet dan denken aan bedragen van 30 euro per week waarbij er iedere dag 3 uur wordt lesgegeven. Ik ben heel benieuwd hoe dit gaat verlopen maar tot nu toe lijken deze docenten erg gemotiveerd.

De bijbellessen concentreren wij op zaterdag. Om 14.00 uur hebben we de kinderen en vanaf 17.00 uur de jongeren. In de zomervakantie hebben we een nieuwe locatie gevonden waar we deze lessen kunnen geven. Een klein gebouw dat zondag dienst doet als kerk.

Omdat de pastor enige jaren geleden vertrokken is, is de hele gemeente gereduceerd tot misschien 6

leden. Wat oudere mensen. Deze mensen waren heel blij dat we in hun gebouw nu de lessen geven. Het begint weer te leven in hun kerkje. We hebben de nieuwe pastor een paar dagen geholpen het gebouw wat verder op te knappen en het is nu een uitstekende locatie. Een muziekinstallatie, beamer, elektriciteit, eigenlijk alles wat je nodig hebt. Het geeft onze lessen ook iets meer rugdekking. We

doen het nu niet meer ergens in onze garage, maar in een kerkgebouwtje. Uit de straat eromheen komen nieuwe leerlingen en iedere zaterdag groeit de groep iets meer.

Voor de kinderen volgen we nog steeds hetzelfde stramien; een korte introductie met veel dans en zang, daarna een kort filmpje uit de bijbel om af te sluiten met popcorn en limonade.

Voor de jongeren heb ik een mooie cursus gevonden die heel praktisch is toe te passen op het leven van deze kinderen. De eerste les, die leerlingen gewoonlijk in één keer doen, hebben we in 5 stukken geknipt. De essentie is dat niet je omgeving bepaalt hoe het met jou

gaat, maar dat dit uit jezelf, jouw eigen denken komt. Je kunt gerust zeggen dat dit een totaal andere manier van denken is voor deze jongeren. En dat leidt tot veel vragen, discussie, onrust maar uiteindelijk wel begrip. In de aanname dat dit voor hen de eerste stap een ander kant op kan worden.

Lieve lezers, ik word vaak overvallen door verbazing tussen deze straatjongeren. Ze kunnen vaak niet eens lezen, hun ouders interesseert het nauwelijks wat ze doen en meer dan tachtig procent van de moeders is prostitué. Ze zijn op geen enkele manier geïnteresseerd in school, want waarom zouden ze? Ze zijn vaak hopeloos druk en missen totaal hun focus. En uit deze grabbelton van zielen komen dan ineens die prachtige momenten, tekeningen, verhalen en vragen naar boven. We zijn vaak uitgeput na deze zaterdagen maar genieten intens van dit werk. We kunnen op deze manier een kleine groep mensen wat kleur geven, misschien als herinnering, misschien als wending in hun leven.

Het gebouw waar we nu in werken spookt ook vaak door mijn hoofd. Ik merk dat in deze buurt, die de kroon spant in deze wijk als het gaat om sociale chaos, verschillende organisaties met de beste bedoelingen allemaal langs elkaar werken. Het zal mijn Nederlandse organisatiedrang wel zijn om

hier verandering in te willen brengen. We gaan in gesprek met deze groepen en we gaan proberen dit kleine gebouw als spil, als buurthuis, te laten functioneren in de wijk Filipine. Een plaats waar we bijbelles geven maar ook muziek- en dansles, waar ze leren lezen en schrijven maar vooral waar ze zich gewaardeerd en veilig voelen.

Tot zover weer mijn bericht. En hoewel we een hoop werk verzetten kunnen we ons ook zeker de tijd om regelmatig een lang weekend te zwemmen, vissen en varen bij familie langs de rivier of zoals in de zomer heerlijk een week met de kinderen en wat familie te logeren in een prachtige AirBenB met de zee als achtertuin. Ik zou nog veel pagina's kunnen volschrijven over wat me hier allemaal overkomt. Maar dat bewaar ik wel voor als ik weer in Nederland ben. Vaak zijn dit ook zaken die ik liever niet opschrijf, maar ik kan jullie zeggen dat ik me geen moment verveel hier. Het is net een spannende film waarin je alle kanten van de mens ziet. En o ja, ik heb mijn ID-card gekregen. Alles ging best soepel en ik mag nu vrij in- en uitreizen. Ik moet deze kaart de komende 5 jaar jaarlijks aanvragen en daarna krijg ik een soort permanente verblijfsstatus. Ik hoop in het voorjaar naar Nederland te komen om mijn container met huisraad deze kant op te sturen. De offerte viel me erg mee gezien de wildste verhalen over de tarieven voor containervervoer.

Het was weer fijn om even tegen jullie aan te praten. Houd het goed daar in Nederland, waar je ook bent en wat je ook bezig houdt. Probeer er vooral van te genieten want dat blijft de mooiste opbrengst. Ik kijk weer uit naar jullie reacties.

Adios
Gertjan

